

(107)

18. E-sők-kel ned-ve-sí-ti A szá-raz föl-de-ket,
Fo-lyás-sal é-ke-sí-ti A sovány he-lye-ket.
És az ily föl-de-ket Ad-ja é-he-ző nép-nek,
Hogy itt la-kó-he-lyet És vá-rost é-pít-se-nek.

19. E földet ők bevetik, / És szőlőt ültetnek,
És szép fű nevededik, / Hasznára a népnek.
És őket megáldja, / Hogy szaporodhassanak,
És fogyatkozása / Ne legyen a csordáknak.
20. De elfogynak ismétlen, / És sanyargattatnak,
Elnyomatnak szertelen, / És szorongattatnak.
A fejedelmeket / Megvetettekké teszi,
A pusztában őket / Űt nélkül széjjelviszi.
21. Kegyesen fölemeli / Ő a nyomorultat,
Megáldja gyermekeit / Mint nagy sereg nyáját.
A jók, kik ezt látják, / Örvendez az ő szívük;
Szájukat befogják, / Akik gonoszul élnek.
22. Akinék esze vagyon, / Megnézze ezeket,
És meglátja immáron / Kegyelmét Istennek.